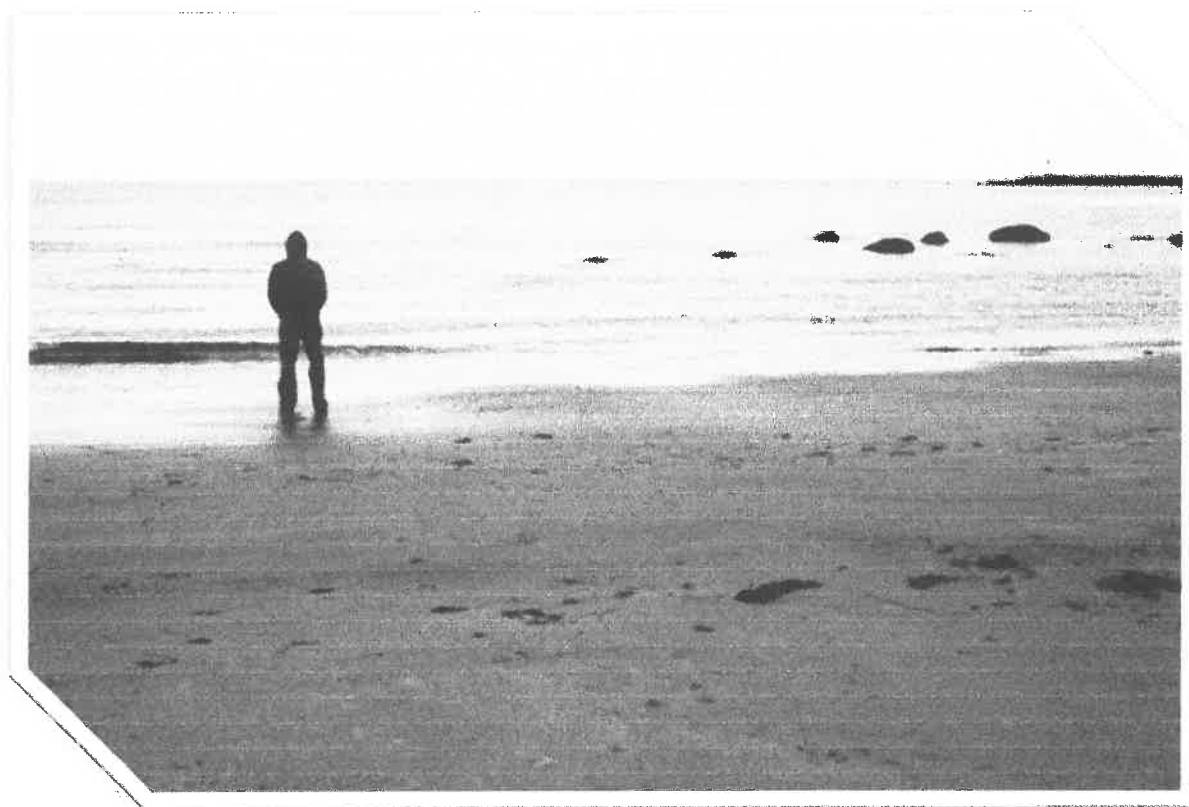

Finding the Real Me Through Teshuva

בקשת האני

אלול תשע"ז · September 17, 2017

2

עליון הקולר ה

רוח אמינו משיח ד', והו גבורתו הדר גרלו, איננו מבחין לנו.
 רוח אמינו הוא. את ד' אלהינו ודוד מלכנו נבקש.
 אף ה' ואף טובו נפחד, את האני שלנו נבקש, את עצמנו נבקש
 ונפגש. ^{אשר} כל אלהי נבר, חסר כל זר וממור, וידעתם כי אני
 ה' אלהיכם, המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, אני ה'.

התעלות לאחרות ולתרות.

צח

כשהרעיון והרצון והאופי איננו מתעלה מהחג
 של השלימת העולם המעשי, עומד החוכן או בצורה עבדיתית,
 עבודת עבד. אין המגמה המעשית אמטית להיות הנעשה כעמול,
 כי אם איזה טועף יוצא ממנו, על מנת לקבל סרס.
 אבל כאשר התמצית של האידיאל המעשי כבר שולט,
 אז מתרומם כל העולם המעשי, ונשמה גורקת בקרבו, הניהנת לו
 חיים חדשים עליונים, שמהאחד המעשה והרעיון, ומוצא שכרו בהוכו,
 שכל מצוה מצוה. עשה דברים לשם פעלן, ודבר גם לשמן.
 כשחושבים בטעות, שהעולם האידיאלי העליון הוא גור
 מהעולם המעשי, ואין לו עסק עמו, מפרידים את הרשיות.
 ויוצאים מקדושת האחרות לזוהמת השניות, אמנם אם יתקפה
 היא המחשבה רק בעולם המעשי, אף על פי שנראים גם כי סיפני
 גדולה רוחב והעמקה, כללותו איננו יכול לעלות בכל זה מצרכי
 המזער, ותוא תוכן נערות וקטנות, שימה הוא לחנוך,
 ומטכן הוא אם ישאר בתור מורה אחיחית.

בקשת האני העצמי.

עז

ואני בתוך הגולה, האני הפנימי העצמי,
 של היחיד ושל הציבור, אינו מתגלה בתוכיותו רק לפי ערך
 הקדושה והטהרה שלו, לפי ערך הגבורה העליונה, הספוגה מהאורה
 השמורה של זיו מעלה, שהיא מתלהבת בקרבו, חסאנו עם אבותינו.
 חסא האדם הראשון, שנחנכר לעצמיותו, שפנה לדעתו של נחש,
 ואבד את עצמו, לא ידע להשיב תשובה ברורה על שאלת אלו,
 מפני שלא ידע נפשו, מפני שהאניות האמיתית נאבדה ממנו,
 כחטא ההשהחוחא לאל זר, חטא ישראל, ונה אחרי אלהי נבר,
 את אניתו העצמית עזב, ונה ישראל טוב, חטא הארץ,
 הכחישה את עצמותה, צמצמה את חילת, הלכה אחרי גומות ותכליות,
 לא נתנה את כל חילת הכמוט להיות טעם עץ בטעם פרי,
 גשאה עין מחוץ לה, לחשוב על דבר גוללות וקיריות.
 קטרגה הירה, אבדה סיבוב פנימיותה, שמחת חלקה, חלמה על דבר
 חדרת מלכים היצונה, וכה הולך העולם וצולף באבדן האני של כל אחד,
 של הפרט ושל הכלל.

באים מחנכים מלומדים, מסתכלים בחינוכיות, מסיחים דעה
 גם הם מן האני, ומוסיפים חבן על המדורה, משקים את הצמאים בחומץ,
 מסממים את המחוחות ואת הלכבות בכל מה שהוא חוץ מהם,
 והאני הולך ומשתכח, וכיון שאין אני, אין הוא,
 וקל וחומר שאין אתה.

② מלכא דא: א: כ: ט

כא וְהָיָה

כְּשֶׁכָּב אֲדַנִּי הַמֶּלֶךְ: עִם אֲבֹתָיו וְהָיִיתִי
אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֵה חַטָּאִים: כִּי וְהָיָה עוֹדָנָה

רש"י
(כא) חטאים. הכריס ומנושין מן הגדולה כמו אל השער'

③ ט: א: כ: ט

מִזֶּה מִכָּל הָעַם הַזֶּה

שִׁבְעַת מֵאוֹת אִישׁ בְּחֹר אֲמַר יְדִימִנו
כְּלִיזָה קִלְעַ בְּאֵבֶן אֶל־הַשְּׁעָרָה וְלֹא
יִחַטָּא: "

ולא יחטיא.

לא ישנה:

Teshuvah – an Answer

The common usage of the term "teshuvah" suggests that it means *repentance* and *atonement*. The word *teshuvah*

has an additional meaning, as in *she'eilah veteshuvah*, a query and an answer. *Baal* means *owner*. A *baal teshuvah* is thus one who "owns" the answer. If *teshuvah* is the answer, what is the question that it answers?

Perhaps the question is the existential question, "Who am I, and what is the purpose of my existence?" This can be taken one step further. "Is there a purpose to my existence?"

Every individual who accepts the Torah and lives according to its laws has the answer, which is found in the very first words of the Torah, "In the beginning, G-d created" Each person can say, "For reasons known only to Him, G-d created the universe, and He has made my existence possible because I am part of His master plan. I have a mission to fulfill and I am responsible for my actions, even those that do not affect other people. In the *Al Chet* we say, 'For the sin that I have sinned before *You*,' because transgressing the will of G-d is deviating from the purpose G-d has for my existence."

Teshuvah is, therefore, much more than repentance. Repentance does not dictate a purpose to life. If I harmed someone, I can repent and make amends, but that does not mean that there is an ultimate purpose for my existence. Accepting the belief in the Divine origin of Torah and in Creation gives one purpose and meaning.

This is why Rosh Hashanah, the first of the Ten Days of Repentance, is so relevant to *teshuvah*. Rosh Hashanah marks the creation of the universe, an act that assumes a purpose in the mind of G-d and that gives one a purpose in life.

Twerski ④
on Machzor

Yom Kippur,
R' Dr. Abraham
J. Twerski

כ"ז ויקרא (היה) כ"ז

מדוע "יום הכפורים" נקרא בלשון רבים, ולא לשון "יום כפרה".

(כ"ז) יום הכפורים. קרא את יום הזה בלשון "כפרה" ולא בלשון "סליחה". נ"ל שבא להורות על אופן מחילת העונות שייעדה התורה לנו ביום זה, הוא הוידוי והתשובה, אשר רק בצירוף אלה ביום הקדוש הזה נשיג החסד העליון למחילה וסליחת העונות, וכמאמרם (יומא פה. ב) "אין יום הכפורים מכפר אלא עם התשובה" (עיין רמב"ם פ"א מתשובה ה"ד), וזה נכלל בלשון "כפורים". [כי כבר פרש רש"י (ישעיה מז, יא) על פסוק "וּכְפַר בְּרִיתְכֶם אֶת מוֹת" (שם, כח, יח) "כל 'כפרה' לשון סלוק-דבר". וכן "ותפול עליך ה'ה לא תוכלי כפרה" (שם מז, יא) ותרגומו שם "לאעדיותה", וכן פירש הר"ק שם "כפרה: להסיר אותם". והנאמר בשעיר המשתלח "יַעֲמֵד חַי לְכַפֵּר עֲלֵינוּ" (לעיל טו, י) הוא מענין זה כמו שכתבו המפרשים (הרב יצחק אברבנאל) שם, "לכפר עליו, להתודות עליו". וכן בפר כהן גדול "וכפר בעדו ובעד ביתו" (לעיל טו, ה) פירושו "כפרת דברים" (דבורים) (רש"י שם, ועל פסוק יא) והוא הוידוי אשר על ידה מסלק ומסיר מעצמו את העון (עיין מה שכתבתי בפסוק "ונרצה לו לכפר עליו" - לעיל א. ד). אמנם אם נפרש לשון "כפורים" כאן כבשאר מקומות לשון פיוס וריצוי, לשכך הכעס והחמה (פערואהנען) בערך הש"י לבדו, יחסר לנו בתורה עיקר גדול המצטרך ליום הכפורים והיא הוידוי והתשובה, אשר בלעדה כמעט אין תועלת בעצמו של יום. ולדברינו יש לנו ג"כ טעם נכון על שקרא את יום הזה "כפורים" בלשון רבים. לפי שיש מדרגות שונות זו מזו בענין התשובה. כי השב מיראת העונש, עונו לא נמחק לגמרי אבל ישאר בו רשם-מה, "ודונות נעשות שגגות" (יומא פו, ב). והשב מאהבת האמת לאמתו עונו נמחק מכל-וכל עד תכליתו, ולרבותינו "ודונות נעשות זכיות" (יומא פו, ב). ולשם שתי כפרות האלה נקרא היום "כפורים" בלשון רבים (ענטזינדינגנען).

ב) ויקרא (היה) כ"ז

בְּשִׁשׁוֹכְחִים אֶת מַהוּת הַנְּשֻׁמָּה הָעֲצָמִית, בְּשִׁמְסִיחִים דְּעָה מְלַהֶסְתֵּפֶל בְּתוֹכֵיּוֹת הַחַיִּים הַפְּנִימִיִּים שֶׁל עֲצָמוֹ⁵⁶, הַכֹּל נַעֲשֶׂה מֵעַדְבָּב וּמִסִּפְקִי⁵⁹. וְהַתְּשׁוּבָה הַדְּאִשִּׁית, שֶׁהִיא מְאִיְדָה אֶת הַמְחֻשְׁבִּים מִיָּד, הִיא שִׁיְשׁוּב הָאָדָם אֶל עֲצָמוֹ, אֶל שְׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וּמִיָּד יָשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים, אֶל נִשְׁמַת כָּל הַנְּשֻׁמּוֹת, וַיִּלָּךְ וַיִּצְעַד הַלָּאָה מֵעֵלָה מֵעֵלָה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה. וְדָבָר זֶה נוֹהֵג בֵּין בְּאִישׁ יְחִידִי, בֵּין בְּעַם שְׁלָם, בֵּין בְּכָל הָאֲנוּשִׁיּוֹת, בֵּין בְּתַקוּן כָּל הַהֲנִיָּה בְּלָה⁶⁰, שֶׁקְּלִקוּלָּהּ בָּא תָּמִיד מִמָּה שֶׁהִיא שׁוֹכַחַת אֶת עֲצָמָה. וְאִם תֵּאמַר שֶׁהִיא הִפְצָה לָשׁוּב אֶל ד', וְאֵת עֲצָמָה הִיא אֵינָה מְכוֹנְנָת לְקַבֵּץ אֶת נְדָחֶיהָ - הֲרֵי הִיא תְּשׁוּבָה שֶׁל רַמְיָה⁶¹, שֶׁתִּשָּׂא עַל יָדֵי זֶה אֶת שֵׁם ד' לְשׂוּא. עַל כֵּן נֶקַח בְּאֵמַת הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה אֶל עֲצָמוֹ יָשׁוּב הָאָדָם וְהָעַם, הָעוֹלָם וְכָל הָעוֹלָמִים, הַהֲנִיָּה בְּלָה, אֶל קוֹנֶה, לְאוֹד בְּאוֹר הַחַיִּים. וְהוּוּ הָרָז שֶׁל אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ⁶², הוֹפְעֵת נִשְׁמַת הָעוֹלָם, שֶׁבְּהֵאִירוֹ יָשׁוּב הָעוֹלָם לְשִׂרְשׁ הַהֲנִיָּה, וְאוֹר ד' עָלָיו יִגְלָה. וּמִמְקוֹר הַתְּשׁוּבָה הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת יִשָּׂאב הָאָדָם אֶת חַיֵּי הַקְּדֻשׁ שֶׁל הַתְּשׁוּבָה בְּאֵמַתָּה.

7 The special key to the private door

When we pray, saying, "Give us our portion in your Torah," it is to let us have the merit and the good fortune to grasp our own private portion of the Torah.

For the Torah has so many locks and keys, and each key is individual, each doorway is one's own.

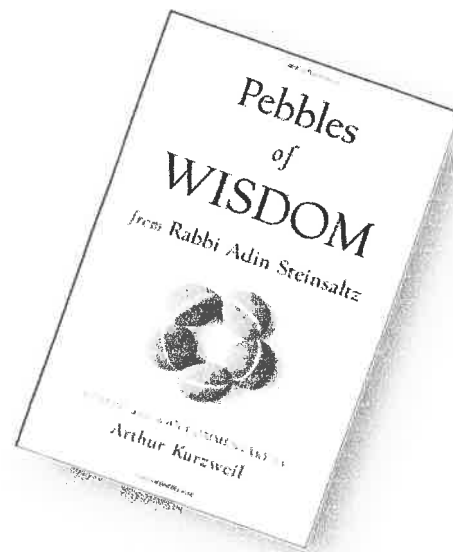
A person can be considered very fortunate if he finds the special key, the private door that is his to enter.

Too often people just keep wandering about, getting involved with other people's keys and doors.

They make mistakes and get themselves confused and entangled in points of view not their own.

The simplest solution is to be certain that one's connection to Torah exists.

If one just lets attention be properly oriented, it is possible to feel that certain sentences in prayer, certain passages of

Scripture, have special appeal to oneself. They speak to one.

Many Jews will learn these passages by heart, becoming emotionally intimate with certain words that serve for them as a doorway.

Some people find this key to the realm of intellectual content.

Others, in the doing of certain actions, the performance of *mitzvot*, and this has as much meaning for them as the complex idea of the intellectual or mystical experiences of the Kabbalist.

All lead to the inner chambers of the Divine presence.

The point is that for each seeker, such a key is the hidden secret of one's destiny.

Beyond rational explanation, it remains beautiful and personally meaningful for a significant period of time, if not for all of one's life.

The other side of the same truth is that each one is expressing the same thing, the same melody, in six hundred thousand voices.

For every person has his own unique voice, even when the song is the same.

8 רמב"ם פירוש המשנה

מכות פרק ג'

אי אפשר שלא יעשה האדם אחת בכל ימי חייו בשלימות וזוכה להשארות הנפש באותו המעשה. וממה שמורה על היסוד הזה שאלת ר' חנניה בן תרדיון מה אני לחיי העולם הבא? וענהו העונה: כלום בא לידך מעשה כלומר האם נודמן לך עשיית מצוה כראוי, ענה לו שבודמנה לו מצות צדקה בתכלית השלמות האפשרית. זוכה בה לחיי העולם הבא. ופירוש הפסוק ה' חפץ לצדק את ישראל למען בן יגדיל תורה ויאדיר.

[ין] מיסודות האמונה בתורה שאם קיים האדם מצוה משלש עשרה ושש מאות מצות כראוי וכהוגן ולא שתף עמה מטרה ממטרות העולם הזה כלל, אלא עשאה לשמה מאהבה כמו שביארתי לך. הרי הוא זוכה בה לחיי העולם הבא. לכן אמר ר' חנניה כי מחמת רבוי המצות